

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MACIEJ SZPUNAR
föredraget den 4 juni 2019¹

Mål C-18/18

Eva Glawischnig-Piesczek
mot
Facebook Ireland Limited

(begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Frihet att tillhandahålla tjänster – Direktiv 2000/31/EG – Informationssamhällets tjänster – Tjänstelevererande mellanhänders ansvar – Skyldighet för en leverantör av värdtjänster för webbplatser (Facebook) att radera olaglig information – Räckvidd”

I. Inledning

1. ”*På Internet skrivs inte med blyerts utan med bläck*”, konstaterar en av rollpersonerna i en amerikansk film som kom 2010. Filmen är inte slumpmässigt vald, utan det rör sig om *Social Network*.

2. Kärnan i det aktuella målet är nämligen frågan huruvida en värdtjänstleverantör som driver en online-plattform för ett socialt nätverk kan tvingas att med hjälp av ett metaforiskt bläcksudd radera visst innehåll som har lagts ut av användare av den plattformen.

3. Närmare bestämt har den hänskjutande domstolen genom sina tolkningsfrågor bett EU-domstolen att närmare ange den berörda personkretsen och det materiella tillämpningsområdet för de skyldigheter som kan åläggas en värdtjänstleverantör utan att detta innebär att denne åläggs en sådan allmän övervakningsskyldighet som är förbjuden enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31/EG.² Dessutom har den hänskjutande domstolen bett EU-domstolen att slå fast huruvida en värdtjänstleverantör inom ramen för ett föreläggande utfärdat av en domstol i en medlemsstat kan tvingas att ta bort visst innehåll inte endast för internetanvändare i den medlemsstaten utan även globalt.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

4. Artiklarna 14 och 15 i direktiv 2000/31 återfinns i avsnitt 4 med rubriken ”Tjänstelevererande mellanhänders ansvar” i direktivets kapitel II.

¹ Originalspråk: franska.

² Europaparlamentets och rådets direktiv av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (”Direktiv om elektronisk handel”) (EGT L 178, 2000, s. 1).

5. Punkterna 1 och 3 i artikel 14 med rubriken ”Värdtjänster” i direktiv 2000/31 har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall se till att en tjänsteleverantör som levererar någon av informationssamhällets tjänster bestående av lagring av information som tillhandahållits av tjänstemottagaren inte skall vara ansvarig för information som lagrats på begäran av en tjänstemottagare av tjänsten, under förutsättning att

- a) tjänsteleverantören inte hade kännedom om förekomsten av olaglig verksamhet eller olaglig information och, beträffande skadeståndsanspråk, inte var medveten om fakta eller omständigheter som gjort förekomsten av den olagliga verksamheten eller den olagliga informationen uppenbar, eller
- b) tjänsteleverantören så snart han fått sådan kännedom eller blivit medveten om detta handlat utan dröjsmål för att avlägsna informationen eller göra den oåtkomlig.

...

3. Denna artikel skall inte påverka möjligheten för en domstol eller administrativ myndighet att i enlighet med medlemsstaternas rättssystem kräva att tjänsteleverantören upphör med eller förhindrar en överträdelse, inte heller skall den påverka medlemsstaternas möjlighet att inrätta förfaranden för att avlägsna information eller göra den oåtkomlig.”

6. Punkt 1 i artikel 15 med rubriken ”Avsaknad av allmän övervakningsskyldighet” i direktiv 2000/31 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna får inte ålägga tjänsteleverantörerna en allmän skyldighet att, i samband med tillhandahållande av sådana tjänster som avses i artiklarna 12, 13 och 14, övervaka den information de överför eller lagrar, och inte heller någon allmän skyldighet att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet.”

B. Österrikisk rätt

7. Enligt 18 § punkt 1 E-Commerce-Gesetz (lagen om elektronisk handel), genom vilken den österrikiska lagstiftaren har införlivat direktiv 2000/31 med den nationella rättsordningen, har värdtjänstleverantörer inte någon allmän skyldighet att vare sig övervaka den information som de lagrar, överför eller gör tillgänglig eller att själva efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet.

8. Enligt 1330 § punkt 1 Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (allmänna civillagen) (nedan kallad ABGB) har den som genom ärekränkning tillfogats faktisk skada eller drabbats av utebliven vinst rätt att kräva ersättning. Detsamma gäller enligt 1330 § punkt 2 ABGB om någon sprider uppgifter som skadar någon annans anseende, materiella situation eller framtidsutsikter, om den som spred uppgifterna kände till eller borde ha känt till att de var osanna. I detta fall kan det krävas en dementi och ett offentliggörande av denna.

9. Enligt 78 § punkt 1 Urheberrechtsgesetz (lagen om upphovsrätt) (nedan kallad UrhG) får bilder av en person varken ställas ut offentligt eller spridas på något annat sätt genom vilket de görs tillgängliga för allmänheten, om detta innebär att den avbildades eller – om den avbildade är avliden och inte har godkänt eller förordnat om offentliggörandet av bilderna – en till den avbildade nära anhörigs berättigade intressen åsidosätts.

III. Bakgrund till målet vid den nationella domstolen

10. Eva Glawischnig-Piesczek var ledamot av och gruppledare i Nationalrat (en av det österrikiska parlamentets båda kamrar) samt språkrör på federal nivå för partiet "die Grünen" (de Gröna).

11. Facebook Ireland Limited, ett bolag som är registrerat i Irland och har sitt säte i Dublin, är ett dotterbolag till det amerikanska bolaget Facebook Inc. Facebook Ireland driver, för användare utanför Förenta staterna och Kanada, en online-plattform för ett socialt nätverk som är tillgänglig på adressen www.facebook.com. Denna plattform gör det möjligt för användarna att skapa profilsidor och publicera kommentarer.

12. En användare av nämnda plattform delade på sin personliga sida den 3 april 2016 en artikel från den österrikiska online-informationstidskriften *oe24.at* med rubriken "De gröna: Minimiinkomst för flyktingar ska behållas". Denna publicering medförde att det på den berörda plattformen skapades en "länkbild" av ursprungswebbplatsen som innehöll artikelrubriken och en kort sammanfattning av artikeln samt ett fotografi av Eva Glawischnig-Piesczek. Användaren i fråga publicerade också en åtföljande kommentar till den berörda artikeln där Eva Glawischnig-Piesczek beskrevs i nedsättande ordalag: hon påstods vara en "usel folkförrädare", en "korrupt dumskalle" och medlem i ett "fascistparti". Det innehåll som den berörda användaren hade lagt ut på internet var åtkomligt för samtliga användare av den ifrågavarande plattformen.

13. Genom skrivelse av den 7 juli 2016 begärde Eva Glawischnig-Piesczek bland annat att Facebook Ireland skulle radera den kommentaren.

14. Eftersom Facebook Ireland inte avlägsnade den aktuella kommentaren, väckte Eva Glawischnig-Piesczek talan vid Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien, Österrike) och yrkade att den domstolen skulle meddela ett interimistiskt beslut genom vilket Facebook Ireland förelades att upphöra med att offentliggöra och/eller sprida fotografier av Eva Glawischnig-Piesczek i den mån som den åtföljande texten innebar att det spreds påståenden som var identiska eller hade "motsvarande innehåll", det vill säga att hon skulle vara en "usel folkförrädare" och/eller en "korrupt dumskalle" och/eller medlem i ett "fascistparti".

15. Den 7 december 2016 meddelade Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien, Österrike) ett sådant interimistiskt beslut som Eva Glawischnig-Piesczek hade yrkat.

16. Därefter såg Facebook Ireland till att det ursprungligen publicerade innehållet blev oåtkomligt i Österrike.

17. Det i första instans meddelade beslutet fastställdes efter överklagande av Oberlandesgericht Wien (Regionala överdomstolen i Wien, Österrike) såvitt avsåg identiska påståenden, vilket betydde att Facebook Ireland inte vann bifall för sitt yrkande att det interimistiska beslutets tillämpningsområde skulle inskränkas till att omfatta Republiken Österrike. Däremot fann Oberlandesgericht Wien (Regionala överdomstolen i Wien, Österrike) att skyldigheten att upphöra med att sprida påståenden med motsvarande innehåll uteslutande avsåg sådana påståenden som hade bringats till Facebook Irelands kännedom av Eva Glawischnig-Piesczek, av tredje man eller på annat sätt.

18. Domstolarna i första och andra instans grundade sina avgöranden på 78 § UrhG och 1330 § ABGB. Därvid fann de bland annat att den publicerade kommentaren innehöll uttalanden som var ärekränkande för Eva Glawischnig-Piesczek och insinuerade att hon skulle ha begått brott utan att det lades fram några bevis för detta. Dessutom ansåg båda domstolarna att yttrandefriheten inte med framgång kunde åberopas i fråga om uttalanden som riktades mot en politiker, om det inte fanns någon koppling till en politisk debatt eller en debatt av allmänt intresse.

19. Båda parter i det nationella målet har överklagat till Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike), som har funnit att de aktuella uttalandena var avsedda att skada Eva Glawischnig-Piesczeks rykte och att förolämpa och nedvärdera henne.

20. Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) har emellertid därutöver att yttra sig om huruvida tillämpningsområdet för förbuds föreläggandet, vilket har utfärdats mot en värdtjänstleverantör som driver ett socialt nätverk med ett stort antal användare, kan utökas, på global nivå, till att även omfatta uttalanden med identisk lydelse och/eller motsvarande innehåll som nämnda värdtjänstleverantör saknar kännedom om.

21. Enligt vad Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) har uppgett innebär dess egen rättspraxis att en sådan skyldighet ska anses skälig om tjänstleverantören redan har fått kännedom om minst ett fall där den berörda personens intressen har skadats genom ett bidrag från en tjänstemottagare och att det således får anses föreligga en risk för att ytterligare överträdelser kan komma att begås.

IV. Tolkningsfrågorna och förfarandet vid domstolen

22. Mot bakgrund av det ovan anförda beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen), genom beslut av den 25 oktober 2017 som inkom till EU-domstolen den 10 januari 2018, att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

- ”1) Utgör artikel 15.1 i [direktiv 2000/31] generellt hinder för att någon av de nedan angivna skyldigheterna åläggs en värdtjänstleverantör som har underlåtit att omedelbart avlägsna olaglig information, närmare bestämt inte enbart denna olagliga information, i den mening som avses i artikel 14.1 a i direktivet, utan även annan information med identisk ordalydelse:
- a) globalt?
  - b) i den aktuella medlemsstaten?
  - c) från den aktuella tjänstemottagaren globalt?
  - d) från den aktuella tjänstemottagaren i den aktuella medlemsstaten?
- 2) Om fråga 1 besvaras nekande: Gäller detta även för information med motsvarande innehåll?
- 3) Gäller detta även för information med motsvarande innehåll så snart operatören har fått kännedom om denna omständighet?”

23. Skriftliga yttranden har inkommit från Eva Glawischnig-Piesczek, Facebook Ireland, den österrikiska, den lettiska, den portugisiska och den finländska regeringen och från Europeiska kommissionen. Med undantag av den portugisiska regeringen var alla dessa företrädare vid förhandlingen den 13 februari 2019.

V. Bedömning

A. Den första och den andra tolkningsfrågan

24. Genom sin första och sin andra tolkningsfråga, vilka bör prövas tillsammans, har den hänskjutande domstolen bitt EU-domstolen att slå fast det materiella tillämpningsområdet och den berörda personkretsen för en övervakningsskyldighet som inom ramen för ett föreläggande kan åläggas en leverantör av en av informationssamhällets tjänster bestående i lagring av information som tillhandahålls av en mottagare av den berörda tjänsten (en värdtjänstleverantör) utan att detta innebär att denna leverantör åläggs en sådan allmän övervakningsskyldighet som är förbjuden enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31.

25. Det är visserligen riktigt att dessa båda första tolkningsfrågor rör *avlägsnande* av information som har spridits med hjälp av en online-plattform för ett socialt nätverk, inte *övervakning* eller filtrering av sådan information. Plattformar för sociala nätverk utgör emellertid medier vilkas innehåll huvudsakligen genereras av användarna, inte av de bolag som har inrättat och driver plattformarna. Dessutom är detta innehåll – efter att ha återgetts och eventuellt ändrats – föremål för konstant utväxling mellan användare.

26. För att en värdtjänstleverantör ska kunna avlägsna viss information som har spridits med hjälp av en sådan plattform eller göra den informationen oåtkomlig, måste värdtjänstleverantören – oberoende av vem som är upphovsman till informationen och av vad informationen innehåller – först hitta den berörda informationen bland övrig information som finns lagrad på dess servrar. Detta kan endast åstadkommas genom någon form av övervakning eller filtrering av informationen. Enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31, som nämns i tolkningsfrågorna, får emellertid inte en medlemsstat ålägga en värdtjänstleverantör en allmän övervakningsskyldighet. Vad den hänskjutande domstolen önskar få kännedom om genom sina båda första tolkningsfrågor är följaktligen i allt väsentligt vilken berörd personkrets och vilket materiellt tillämpningsområde en sådan skyldighet kan ha utan att vara oförenlig med kraven enligt direktiv 2000/31.

27. Genom sin första fråga har den hänskjutande domstolen också bitt EU-domstolen att klargöra huruvida en värdtjänstleverantör kan åläggas att på global nivå avlägsna information som har spridits med hjälp av en plattform för ett socialt nätverk.

28. För att kunna besvara dessa båda frågor kommer jag inledningsvis att se närmare dels på den i direktiv 2000/31 fastställda ordningen som är tillämplig på Facebook Ireland i dess egenskap av värdtjänstleverantör, dels på vad klassificeringen av Facebook Ireland som värdtjänstleverantör innebär såvitt avser förelägganden som riktar sig till bolaget. Därefter kommer jag att granska de krav som följer av unionsrätten när det gäller det materiella tillämpningsområdet och den berörda personkretsen för en övervakningsskyldighet som inom ramen för ett föreläggande kan åläggas en värdtjänstleverantör utan att följden blir att denne åläggs en sådan allmän skyldighet. Slutligen kommer jag att ta upp frågan om det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information.

1. Förelägganden riktade till värdtjänstleverantörer mot bakgrund av direktiv 2000/31

29. För att den lagring av information som ombesörjs av en leverantör av en av informationssamhällets tjänster ska träffas av artikel 14 i direktiv 2000/31, måste leverantörens verksamhet inskränka sig till sådan verksamhet som utförs av en "tjänstlevererande mellanhand" i den mening som lagstiftaren har avsett i avsnitt 4 i nämnda direktiv. Dessutom anges det i skäl 42 i samma direktiv att leverantörens verksamhet ska vara av rent teknisk, automatisk och passiv natur, vilket innebär att leverantören

varken ska ha kännedom om eller kontroll över lagrad information utan ska spela en neutral roll.³

30. EU-domstolen har redan haft anledning att slå fast att ett bolag som driver en plattform för ett socialt nätverk och på sina servrar lagrar information som användarna av plattformen har fyllt sin profil med är att anse som en leverantör av värdtjänster i den mening som avses i artikel 14 i direktiv 2000/31.⁴ Av begäran om förhandsavgörande framgår – oaktat eventuella tvivel som man skulle kunna hysa på den punkten – att den hänskjutande domstolen anser det utrett att Facebook Ireland är en värdtjänstleverantör vars verksamhet inskränker sig till sådan verksamhet som utförs av tjänstelevererande mellanhand.

31. Direktiv 2000/31 medför att en värdtjänstleverantör vars verksamhet inskränker sig till sådan verksamhet som utförs av en tjänstelevererande mellanhand åtnjuter ett visst mått av immunitet mot ansvar för den lagrade informationen. För att sådan immunitet ska gälla krävs närmare bestämt dels att leverantören saknade kännedom om att den lagrade informationen eller den verksamhet som bedrevs med hjälp av den informationen var olaglig, dels att leverantören när han hade fått kännedom eller blivit medveten om detta utan dröjsmål vidtog åtgärder för att avlägsna den berörda informationen eller göra den oåtkomlig. Om leverantören inte uppfyller dessa villkor – det vill säga om han har känt till att den lagrade informationen var olaglig men inte har vidtagit några åtgärder för att avlägsna den eller göra den oåtkomlig – hindrar direktiv 2000/31 däremot inte att leverantören hålls indirekt ansvarig för sådan information.⁵

32. Vidare framgår det av artikel 14.3 i direktiv 2000/31 att den immunitet som gäller för tjänstelevererande mellanhänder inte hindrar att en domstol eller administrativ myndighet i enlighet med medlemsstaternas rättssystem kräver att en sådan mellanhand avbryter en överträdelse eller förhindrar en överträdelse. Av den bestämmelsen följer att en tjänstelevererande mellanhand kan bli föremål för förelägganden även om denne i enlighet med de villkor som anges i artikel 14.1 i samma direktiv inte själv är ansvarig för den information som lagras på hans servrar.⁶

33. De närmare villkoren och föreskrifterna för sådana förelägganden mot tjänstelevererande mellanhänder är en fråga för nationell rätt,⁷ men de regler som medlemsstaterna inför måste ändå uppfylla de krav som följer av unionsrätten, bland annat av direktiv 2000/31.

34. Allt detta avspeglar en önskan från unionslagstiftarens sida att genom det aktuella direktivet göra en lämplig avvägning mellan de olika intressena hos de värdtjänstleverantörer vilkas verksamhet inskränker sig till sådan verksamhet som utförs av en tjänstelevererande mellanhand, hos de personer som använder dessa leverantörers tjänster och hos de personer som skadas genom överträdelser som begås vid användningen av nämnda tjänster. Vid genomförandet av de åtgärder varigenom direktiv 2000/31 införlivas med nationell lagstiftning ankommer det därför på medlemsstaterna inte endast att fullgöra de krav som anges i det direktivet utan också att se till att de inte utgår från en tolkning som strider mot de grundläggande rättigheter som aktualiseras eller mot andra allmänna unionsrättsliga principer såsom proportionalitetsprincipen.⁸

3 Se, bland annat, dom av den 23 mars 2010, Google France och Google (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punkterna 112 och 113).

4 Se dom av den 16 februari 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, punkt 27).

5 Se artikel 14 i direktiv 2000/31. Se även mitt förslag till avgörande i målet Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:99, punkterna 67 och 68).

6 Se dom av den 7 augusti 2018, SNB-REACT (C-521/17, EU:C:2018:639, punkt 51). Se även, för ett liknande resonemang, Lodder, A.R., & Polter, P., "ISP blocking and filtering: on the shallow justifications in case law regarding effectiveness of measures", *European Journal of Law and Technology*, 2017, vol. 8, nr 2, s. 5.

7 Se mitt förslag till avgörande i målet Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:170). Se även Husovec, M., *Injunctions Against Intermediaries in the European Union. Accountable But Not Liable?*, Cambridge University Press, Cambridge, 2017, s. 57 och 58.

8 Se, för ett liknande resonemang, såvitt avser iakttagande av de grundläggande rättigheterna och proportionalitetsprincipen, dom av den 29 januari 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 68).

2. Krav i fråga om berörd personkrets och materiellt tillämpningsområde för en övervakningsskyldighet

a) Förbudet mot en allmän övervakningsskyldighet

35. Enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31 är det förbjudet för medlemsstaterna att ålägga bland annat leverantörer av tjänster vars verksamhet består i lagring av information en allmän skyldighet att övervaka den information som de lagrar eller en allmän skyldighet att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet. Av rättspraxis framgår att den bestämmelsen bland annat utgör hinder för att en värdtjänstleverantör vars verksamhet inskränker sig till sådan verksamhet som utförs av en tjänstelevererande mellanhand tvingas att övervaka samtliga⁹ eller nästan samtliga¹⁰ uppgifter från samtliga användare av dess tjänst i syfte att förhindra varje framtida intrång, kränkning eller annan skada.

36. Om en medlemsstat – tvärtemot vad som föreskrivs i artikel 15.1 i direktiv 2000/31 – genom ett föreläggande kunde ålägga en värdtjänstleverantör en allmän övervakningsskyldighet, kan det inte uteslutas att leverantören till följd av ett sådant föreläggande skulle riskera att förlora sin ställning som tjänstelevererande mellanhand och den därav följande immuniteten. En värdtjänstleverantör som bedrev allmän övervakning skulle nämligen inte längre spela en neutral roll. En sådan värdtjänstleverantörs verksamhet skulle inte längre vara av teknisk, automatisk och passiv natur, utan leverantören skulle då ha kännedom om den lagrade informationen och utöva kontroll över den.

37. Även om det inte förelåg någon sådan risk skulle dessutom en värdtjänstleverantör som bedrev allmän övervakning av principiella skäl kunna hållas ansvarig för all olaglig verksamhet eller information utan att villkoren enligt artikel 14.1 a och b i direktiv 2000/31 var uppfyllda.

38. Det anges visserligen i artikel 14.1 a i direktiv 2000/31 att en tjänstelevererande mellanhand är ansvarig endast om denne faktiskt har fått kännedom om den olagliga verksamheten eller informationen, men om det förelåg en allmän övervakningsskyldighet skulle det kunna anses att mellanhanden automatiskt fick kännedom om att en viss verksamhet eller information var olaglig och därför var skyldig att avlägsna den berörda informationen eller göra den oåtkomlig även om mellanhanden i själva verket inte kände till det olagliga innehållet.¹¹ Detta skulle systematiskt vända upp och ned på logiken bakom den relativa immunitet som tjänstelevererande mellanhänder åtnjuter mot ansvar för lagrad information, vilket skulle undergräva den ändamålsenliga verkan av artikel 14.1 i direktiv 2000/31.

39. Sammanfattningsvis skulle alltså en värdtjänstleverantör som bedrev sådan allmän övervakning inte längre spela någon neutral roll, eftersom hans verksamhet inte längre skulle vara av teknisk, automatisk och passiv natur, vilket betyder att han skulle ha kännedom om den lagrade informationen och utöva kontroll över denna. Om en leverantör ålades en allmän övervakningsskyldighet genom ett föreläggande som i princip var tillåtet med stöd av artikel 14.3 i direktiv 2000/31, skulle fullgörandet av denna skyldighet därför kunna medföra att artikel 14 i det direktivet inte längre var tillämplig på den leverantören.

40. Min tolkning av artikel 14.3 i direktiv 2000/31 jämförd med artikel 15.1 i samma direktiv är således att en skyldighet som inom ramen för ett föreläggande åläggs en tjänstelevererande mellanhand inte får medföra att den tjänstelevererande mellanhandens roll i förhållande till all eller nästan all lagrad information inte längre är neutral i den mening som har beskrivits i den föregående punkten.

⁹ Se dom av den 12 juli 2011, L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2011:474, punkterna 139 och 144), och dom av den 24 november 2011, Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, punkterna 36 och 40).

¹⁰ Se dom av den 16 februari 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, punkterna 37 och 38).

¹¹ Se, för ett liknande resonemang, förslag till avgörande av generaladvokaten Jääskinen i målet L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2010:757, punkt 143).

b) Övervakningsskyldighet tillämplig på ett speciellt fall

41. Som anges i skäl 47 i direktiv 2000/31, gäller förbudet enligt artikel 15.1 i det direktivet mot att ålägga allmänna skyldigheter inte övervakningsskyldigheter *i ett speciellt fall*. Det framgår nämligen av lydelsen av artikel 14.3 i direktiv 2000/31 att en värdtjänstleverantör kan åläggas att *förhindra* en överträdelse, vilket av logiska skäl medför – som kommissionen också har gjort gällande – en viss form av framtida övervakning, som emellertid inte får övergå i en allmän övervakningsskyldighet.¹² Dessutom ställs det i artikel 18 i samma direktiv krav på att medlemsstaterna ska se till att de möjligheter att föra talan inför domstol som är tillgängliga enligt deras nationella lagstiftning om informationssamhällets tjänster gör det möjligt att snabbt vidta åtgärder i syfte att bland annat *hindra ytterligare skada* av berörda intressen.

42. Vidare framgår det av domen L'Oréal m.fl.¹³ att en värdtjänstleverantör kan föreläggas att vidta åtgärder som bidrar till att förhindra att samma tjänstemottagare gör *nya intrång* av samma slag.

43. I den domen tolkade domstolen inte endast bestämmelserna i direktiv 2000/31 utan även bestämmelserna i direktiv 2004/48/EG.¹⁴ Därvid slog domstolen fast vad som utgjorde en övervakningsskyldighet som uppfyllde kraven enligt de båda direktiven, i motsats till den skyldighet som är förbjuden enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31, nämligen skyldigheten att *aktivt övervaka samtliga eller nästan samtliga uppgifter* i syfte att förhindra framtida intrång.¹⁵ Domstolens överväganden i domen L'Oréal m.fl.¹⁶ om i vilken mån skyldigheter för värdtjänstleverantörer kan vara allmänna utan att strida mot unionsrätten är av övergripande art och oberoende av det särskilda sammanhanget för den domen och av hänvisningarna till direktiv 2004/48, varför dessa överväganden enligt min uppfattning kan tillämpas i det här aktuella målet.

44. Således är det tillåtet att, i syfte att förhindra framtida intrång, förelägga en värdtjänstleverantör att avlägsna olaglig information som vid tidpunkten för föreläggandet ännu inte har spridits, utan att spridningen av denna information på nytt och skilt från det ursprungliga yrkandet om avlägsnande behöver bringas till leverantörens kännedom.

45. För att det ska kunna undvikas att resultatet blir en allmän skyldighet, måste emellertid en övervakningsskyldighet – såsom förefaller framgå av domen L'Oréal m.fl.¹⁷ – även uppfylla vissa andra krav. Närmare bestämt måste skyldigheten avse intrång av *samma slag* utförda av *samma tjänstemottagare* i *samma rättigheter* (i det målet rörde det sig om intrång i varumärkesrättigheter).

46. Utifrån detta drar jag slutsatsen att aktiv övervakning i sig inte är oförenlig med direktiv 2000/31 men att aktiv övervakning som inte är riktad mot ett speciellt fall av intrång, kränkning eller annan skada däremot är oförenlig med det direktivet.

47. I linje med detta angav jag i mitt förslag till avgörande i målet Mc Fadden,¹⁸ vilket rörde en tjänsteleverantör som tillhandahöll tillgång till ett kommunikationsnätverk i den mening som avses i artikel 12 i direktiv 2000/31 – varvid jag hämtade inspiration i förarbetena till direktiv 2000/31 – att en förutsättning för att en skyldighet ska kunna anses avse ett *speciellt fall* är att den är begränsad i fråga om övervakningens *föremål* och *varaktighet*.

¹² Se även, för ett liknande resonemang, Rosati, E., *Copyright and the Court of Justice of the European Union*, Oxford University Press, Oxford, 2019, s. 158.

¹³ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 144).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, 2004, s. 45).

¹⁵ Dom av den 12 juli 2011, L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2011:474, punkterna 139 och 144).

¹⁶ Dom av den 12 juli 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

¹⁷ Dom av den 12 juli 2011, L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2011:474, punkterna 141 och 144).

¹⁸ C-484/14, EU:C:2016:170, punkt 132.

48. Dessa allmänna och abstrakt formulerade krav torde enligt min mening kunna överföras till sådana omständigheter som är för handen i det här aktuella nationella målet, trots att man vid analogisk tillämpning på värdtjänstleverantörer såsom Facebook Ireland av överväganden i fråga om övervakningsskyldigheter som ursprungligen har rört leverantörer vilka tillhandahåller tillgång till ett kommunikationsnätverk såsom internet måste hålla i minnet att dessa tjänstelevererande mellanhänder spelar olika roller. En skillnad är att för en värdtjänstleverantör som Facebook Ireland förefaller innehållet på dess plattform utgöra samtliga lagrade data, men för en internetleverantör utgör motsvarande innehåll endast en obetydlig andel av överförda data. Vidare finns det en betydande skillnad i karaktären och intensiteten hos den bearbetning av digitalt innehåll som utförs av en sådan värdtjänstleverantör jämfört med den som utförs av en internetleverantör. Som kommissionen har påpekat, har en värdtjänstleverantör bättre förutsättningar än en internetleverantör att vidta åtgärder för att eftersöka och undanröja olaglig information.

49. Kravet på att övervakningsskyldigheter ska vara tidsbegränsade ligger också väl i linje med flera av domstolens domar.¹⁹ Visserligen framgår det av rättspraxis att kravet på att skyldigheter som åläggs inom ramen för ett föreläggande ska vara begränsade i tiden snarast har samband med problem som rör de allmänna unionsrättsliga principerna,²⁰ men jag anser ändå att en permanent övervakningsskyldighet vore svår att förena med begreppet ”skyldighet i ett speciellt fall” i den mening som avses i skäl 47 i direktiv 2000/31.

50. Vid bedömning av huruvida en övervakningsskyldighet är att anse som riktad, bör hänsyn därför tas inte endast till vilka närmare uppgifter som anges om arten av, upphovsmannen till och föremålet för den aktuella skadan, utan även till hur länge övervakningen ska pågå. Dessa omständigheter är inbördes beroende av och knutna till varandra. Därför bör det göras en samlad bedömning av dem i samband med att det prövas huruvida ett föreläggande är förenligt eller oförenligt med förbudet enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31.

c) Interimistiska slutsatser

51. Låt mig sammanfatta denna del av min bedömning. För det första framgår det av artikel 14.3 i direktiv 2000/31 jämförd med artikel 15.1 i samma direktiv att en skyldighet som inom ramen för ett föreläggande åläggs en tjänstelevererande mellanhand inte får medföra att mellanhandens roll i förhållande till all eller nästan all lagrad information inte är av teknisk, automatisk och passiv natur, vilket skulle betyda att den berörda värdtjänstleverantören hade kännedom om den lagrade informationen och utövade kontroll över denna.²¹

52. För det andra är aktiv övervakning inte i sig oförenlig med direktiv 2000/31, men aktiv övervakning som inte är riktad mot ett speciellt fall av skada är däremot oförenlig med det direktivet.²²

53. För det tredje bör det vid bedömningen av huruvida en övervakningsskyldighet är att anse som riktad beaktas hur länge övervakningen ska pågå och vilka närmare uppgifter som anges om arten av, upphovsmannen till och föremålet för den aktuella skadan.²³

19 Närmare bestämt angav domstolen i domen av den 12 juli 2011, L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 140), att ett föreläggande avsett att förhindra eventuella intrång i varumärken inom ramen för en av informationssamhällets tjänster, i det aktuella fallet en elektronisk marknadsplats, inte fick ha som föremål eller verkan att det infördes ett generellt och *permanent* förbud mot att till försäljning utbjuda varor försedda med de berörda varumärkena. I linje med detta fann domstolen vidare i domen av den 16 februari 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, punkt 45), att unionsrätten utgjorde hinder bland annat för att en övervakningsskyldighet som ålades genom ett föreläggande riktat till en leverantör var *obegränsad i tiden*.

20 Det angreppssättet valde generaladvokaten Jääskinen i sitt förslag till avgörande i målet L'Oréal m.fl. (C-324/09, EU:C:2010:757, punkt 181), och hans förslag påverkade enligt min bedömning i hög grad formuleringen av de relevanta avsnitten i den dom som domstolen sedermera meddelade i målet.

21 Se punkt 39 i detta förslag till avgörande.

22 Se punkt 46 i detta förslag till avgörande.

23 Se punkt 50 i detta förslag till avgörande.

54. Det är mot bakgrund av dessa överväganden som det är lämpligt att pröva frågan om berörd personkrets och materiellt tillämpningsområde för en övervakningsskyldighet som åläggs en tjänsteleverantör som driver en plattform för ett socialt nätverk. I det aktuella fallet rör det sig i korthet dels om eftersökning och lokalisering i det lagrade innehållet av information som är identisk med den information som har förklarats vara olaglig av den domstol vid vilken talan har väckts, dels om eftersökning av information som motsvarar denna olagligförklarade information.

d) Tillämpning i det aktuella fallet

1) Information som är identisk med den olagligförklarade

55. Med undantag av Facebook Ireland har samtliga berörda parter gjort gällande att det bör vara möjligt att förelägga en värdtjänstleverantör att avlägsna eller omöjliggöra åtkomst till uttalanden publicerade av samma användare som är identiska med det uttalande som har förklarats vara olagligt. Eva Glawischnig-Piesczek, den österrikiska och den lettiska regeringen och kommissionen anser i allt väsentligt att detsamma bör gälla såvitt avser sådana uttalanden publicerade av andra användare.

56. Av begäran om förhandsavgörande framgår att domstolen i andra instans gjorde bedömningen att hänvisningen till "identisk information" avsåg publicering av fotografier av Eva Glawischnig-Piesczek *åtföljda av samma text*. I linje med detta har den hänskjutande domstolen förklarat att dess tvivel framför allt rör huruvida det mot Facebook Ireland utfärdade föreläggandet kan utökas till att omfatta *textmässigt identiska uttalanden (åtföljande texter)* och uttalanden med motsvarande innehåll. Min tolkning av denna hänvisning till "identisk information" är därför att den hänskjutande domstolen med detta uttryck avser exakta manuella återgivning av den information som nämnda domstol har förklarat vara olaglig liksom – såsom den österrikiska regeringen har hävdad – automatiska återgivning som görs med hjälp av funktionen för "delning".

57. Själv anser jag att en värdtjänstleverantör som driver en plattform för ett socialt nätverk kan åläggas att som ett led i efterlevnaden av ett föreläggande utfärdat av en domstol i en medlemsstat eftersöka och lokalisera samtliga förekomster av information som är identisk med den information som den berörda domstolen har förklarat vara olaglig.

58. Som har framgått av min bedömning kan en värdtjänstleverantör åläggas att förhindra att samma mottagare av en av informationssamhällets tjänster vållar ny skada av samma slag.²⁴ Då rör det sig tvivelsutan om ett speciellt fall och en konkret identifierad skada, varför skyldigheten att bland de uttalanden som härrör från en enda användare lokalisera information som är identisk med olagligförklarad information inte utgör någon allmän övervakningsskyldighet.

59. Enligt min uppfattning förhåller det sig på samma sätt med information som är identisk med olagligförklarad information som har spridits av andra användare. Jag är medveten om att detta resonemang resulterar i att den berörda personkretsen för en övervakningsskyldighet kommer att innefatta samtliga användare och således att skyldigheten kommer att omfatta all information som sprids med hjälp av en viss plattform.

60. En skyldighet att eftersöka och lokalisera information som är identisk med den som av den berörda domstolen har förklarats vara olaglig är emellertid alltid riktad mot ett speciellt fall av skada. Här rör det sig dessutom om en skyldighet som har ålagts genom ett interimistiskt beslut, vars verkningar upphör när förfarandet slutgiltigt avslutas, vilket betyder att det ligger i sakens natur att en sådan skyldighet som åläggs en värdtjänstleverantör är tidsbegränsad.

²⁴ Se punkterna 42 och 45 i detta förslag till avgörande.

61. Vidare förefaller det som om det i allmänhet är möjligt att med hjälp av informationstekniska verktyg upptäcka fall där en användare av en plattform för ett socialt nätverk har återgett samma innehåll, utan att värdtjänstleverantören behöver tillgripa aktiv och icke-automatisk filtrering av all information som sprids med hjälp av dennes plattform.

62. Att ålägga värdtjänstleverantören en skyldighet att eftersöka och lokalisera all information som är identisk med den olagligförklarade är också ett sätt att få till stånd en lämplig avvägning mellan de olika grundläggande rättigheter som aktualiseras i sammanhanget.

63. Till att börja med krävs det inte några avancerade tekniska metoder, som skulle kunna tänkas vara särskilt betungande, för att eftersöka och lokalisera information som är identisk med den som en domstol har förklarat vara olaglig. Följaktligen torde en sådan skyldighet inte innebära något oskäligt ingrepp i den näringsfrihet som i kraft av artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) tillkommer en värdtjänstleverantör som Facebook Ireland vilken driver en plattform för ett socialt nätverk.

64. För att få till stånd ett ändamålsenligt skydd av privatlivet och ett ändamålsenligt personlighetsskydd är det vidare, med tanke på hur enkelt det är att mångfaldiga information på internet, nödvändigt att eftersöka och lokalisera information som är identisk med den olagligförklarade.

65. Slutligen är en sådan skyldighet förenlig med internetanvändarnas i artikel 11 i stadgan stadfästa grundläggande rätt till yttrande- och informationsfrihet. Skyddet av yttrande- och informationsfriheten behöver nämligen inte nödvändigtvis vara absolut, utan en avvägning ska göras mot skyddet av andra grundläggande rättigheter. Information som är identisk med olagligförklarad information utgör, i princip och i allmänhet, en upprepning av ett intrång, en kränkning eller en annan skada som konkret har befunnits strida mot lagen. Varje sådan upprepning bör också befinnas vara olaglig, även om dess klassificering kan behöva anpassas bland annat mot bakgrund av sammanhanget för ett påstått olagligt uttalande. Här är det för övrigt viktigt att påtala att de tredje män som kan komma att påverkas indirekt av förelägganden inte är parter i de förfaranden där dessa förelägganden utfärdas. Sådana tredje män måste bland annat därför särskilt beredas möjlighet att i domstol bestrida de verkställighetsåtgärder som en värdtjänstleverantör vidtar på grundval av ett föreläggande²⁵ – även den som inte kan anses som part i ett huvudförfarande måste ha den möjligheten.²⁶

2) Motsvarande information

66. När det gäller det materiella tillämpningsområdet för en övervakningskyldighet har Eva Glawischnig-Piesczek gjort gällande att en värdtjänstleverantör kan åläggas en skyldighet att avlägsna uttalanden publicerade av samma användare med ett innehåll som motsvarar innehållet i det uttalande som har förklarats vara olagligt. Enligt den österrikiska regeringen och kommissionen bör möjligheten att ålägga en sådan skyldighet bero på utfallet av avvägningen mellan de olika intressen som aktualiseras. Eva Glawischnig-Piesczek är ensam om att anse att en värdtjänstleverantör kan åläggas att avlägsna uttalanden publicerade av *andra användare* med ett innehåll som motsvarar innehållet i det uttalande som har förklarats vara olagligt.

²⁵ Se, analogt, dom av den 27 mars 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, punkt 57).

²⁶ Se, analogt, dom av den 25 maj 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, punkterna 49 och 50), och dom av den 21 december 2016, Biuro podróży "Partner" (C-119/15, EU:C:2016:987, punkt 40). Såvitt avser problematiken kring principen om ett effektivt domstolsskydd för tredje män, se även Kaléda, S.L., "The Role of the Principle of Effective Judicial Protection in Relation to Website Blocking Injunctions", *Journal of Intellectual Property, Information Technology and E-Commerce Law*, 2017, s. 222 och 223.

67. Hänvisningen till ”motsvarande information” eller information ”med motsvarande innehåll” ger upphov till tolkningssvårigheter, eftersom den hänskjutande domstolen inte närmare har angett innebörden av dessa uttryck. Med ledning av begäran om förhandsavgörande är det möjligt att dra slutsatsen att hänvisningen till information ”med motsvarande innehåll” avser information som *minimalt skiljer sig* från den ursprungliga informationen liksom fall där *kärnpunkten är densamma*. Jag tolkar dessa uppgifter så, att en återgivning av den olagligförklarade informationen som innehåller ett skrivfel eller har marginellt annorlunda syntax eller interpunktion ska anses utgöra ”motsvarande information”. Däremot är det oklart huruvida uttrycket ”med motsvarande innehåll” i den andra tolkningsfrågan även omfattar andra fall än dessa.

68. Av domen L’Oréal m.fl.²⁷ framgår att en leverantör av en av informationssamhällets tjänster kan åläggas att vidta åtgärder som bidrar till att förhindra *nya intrång av samma art* i samma rättigheter.

69. Det är emellertid viktigt att hålla i minnet att det faktiska sammanhanget för den domen rörde intrång i immateriella rättigheter. Sådana intrång består oftast i spridning av ett innehåll som är identiskt med eller åtminstone liknar ett skyddat innehåll, varvid det krävs ett specifikt ingrepp för att göra ändringar i det skyddade innehållet, något som dessutom ibland kan vara svårt att åstadkomma.

70. Däremot är det ovanligt att en ärekränkande handling innebär ett ordagrant återgivande av en annan handling av samma art. Detta beror delvis på att olika personer uttrycker tankar på olika sätt. Till skillnad från vad som är fallet vid intrång i immateriella rättigheter, är dessutom de ärekränkande handlingar som utförs efter den ursprungliga ärekränkande handlingen snarast att betrakta som upprepningar av själva beteendet att uttrycka sig nedsättande om en persons heder, inte som återgivningar av formen hos den ursprungliga handlingen. Därför kan en hänvisning till handlingar av samma art inte gärna ha samma funktion när det gäller ärekränkning som när det gäller intrång i immateriella rättigheter.

71. I alla händelser kan den tolkning som görs av hänvisningen till ”motsvarande information” påverka både tillämpningsområdet för en övervakningsskyldighet och utövandet av de grundläggande rättigheter som aktualiseras. En domstol som genom föreläggande ålägger någon att avlägsna ”motsvarande information” måste därför iaktta rättssäkerhetsprincipen och se till att föreläggandets verkningar är klara, precisa och förutsebara. Därvid måste domstolen göra en avvägning mellan de olika grundläggande rättigheter som aktualiseras och beakta proportionalitetsprincipen.

72. Oaktat dessa överväganden anser jag – varvid jag på nytt hämtar inspiration från domen L’Oréal m.fl.²⁸ – att det finns ännu starkare skäl till att göra bedömningen att en värdtjänstleverantör kan åläggas att lokalisera information härrörande från samma användare som motsvarar den olagligförklarade informationen. Även i detta fall måste den användaren för övrigt garanteras en möjlighet att i domstol bestrida de verkställighetsåtgärder som värdtjänstleverantören vidtar i syfte att rätta sig efter föreläggandet.

73. För att lokalisera information motsvarande den olagligförklarade informationen som härrör från andra användare skulle det däremot krävas övervakning av all information som sprids med hjälp av en viss plattform för ett socialt nätverk. Information som motsvarar den olagligförklarade informationen kan nämligen, till skillnad från information som är identisk med denna, inte lokaliseras utan att värdtjänstleverantören tillgriper avancerade lösningar. Gör leverantören detta, blir resultatet att han bedriver allmän övervakning och inte längre har någon neutral roll i så måtto att hans roll inte är rent teknisk, automatisk och passiv, och dessutom kommer han då att aktivt bidra till plattformens innehåll genom sitt utövande av en form av censur.

²⁷ Dom av den 12 juli 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

²⁸ Dom av den 12 juli 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

74. Till yttermera visso skulle en skyldighet att lokalisera information motsvarande den olagligförklarade som härrörde från vilken användare som helst inte garantera någon lämplig avvägning mellan skyddet av privatlivet och personlighetsskyddet, skyddet av näringsfriheten och skyddet av yttrande- och informationsfriheten. Till att börja med skulle det för efterforskning och lokalisering av sådan information krävas dyra lösningar, som det skulle ankomma på värdtjänstleverantören att utveckla och införa. Vidare skulle genomförandet av dessa lösningar resultera i censur, varvid det skulle finnas en risk för systematiska inskränkningar i yttrande- och informationsfriheten.

75. Mot bakgrund av de ovan anförda övervägandena föreslår jag att den första och den andra tolkningsfrågan, till den del dessa avser den berörda personkretsen och det materiella tillämpningsområdet för en övervakningsskyldighet, ska besvaras med att artikel 15.1 i direktiv 2000/31 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör som driver en plattform för ett socialt nätverk åläggs, inom ramen för ett föreläggande, att bland all information som har spridits av användarna av den plattformen eftersöka och lokalisera information som är identisk med den information som av den domstol som har utfärdat föreläggandet har förklarats vara olaglig. Inom ramen för ett sådant föreläggande kan en värdtjänstleverantör åläggas att efterforska och lokalisera information som motsvarar den olagligförklarade endast bland den information som har spridits av den användare som spred den olagligförklarade informationen. En domstol som meddelar ett avgörande som rör avlägsnande av sådan motsvarande information ska se till att verkningarna av dess föreläggande är klara, precisa och förutsebara. Därvid ska domstolen göra en avvägning mellan de olika grundläggande rättigheter som aktualiseras och beakta proportionalitetsprincipen.

3. Avlägsnande på global nivå

a) Inledande synpunkter

76. Jag kommer nu att ägna mig åt den hänskjutande domstolens tvivel såvitt avser det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information. Dess tvivel rör i allt väsentligt huruvida en värdtjänstleverantör kan åläggas att avlägsna innehåll som med stöd av en medlemsstats nationella rätt har befunnits vara olagligt inte endast i den medlemsstaten utan även globalt.

77. Inledningsvis noterar jag att Facebook Ireland, i egenskap av dotterbolag till Facebook, driver en elektronisk plattform uteslutande för användare som befinner sig utanför Förenta staterna och Kanada men att den omständigheten inte förefaller vara ägnad att utesluta ett avlägsnande på global nivå av information som har spridits med hjälp av nämnda plattform. Facebook Ireland har nämligen inte bestritt att bolaget har förmågan att ombesörja ett sådant globalt avlägsnande.

78. Det ska emellertid noteras att unionslagstiftaren inte har harmoniserat de materiella rättsreglerna såvitt avser kränkning av privatlivet och personlighetsskyddet, inbegripet ärekränkning.²⁹ Eftersom det saknas samsyn på unionsnivå³⁰ har unionslagstiftaren inte heller harmoniserat lagvalsreglerna på området.³¹ Detta betyder att en domstol i unionen som har att pröva en talan om ärekränkning tillämpar den lag som dess nationella lagvalsregler utpekar som tillämplig.

29 Se Savin, A., *EU Internet Law*, Elgar European Law, Cheltenham – Northampton, 2017, s. 130.

30 Se Van Calster, G., *European Private International Law*, Hart Publishing, Oxford, Portland, 2016, s. 248–251.

31 Se artikel 1.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (EUT L 199, 2007, s. 40).

79. Situationen i det nationella målet skiljer sig i grunden från den situation som utgjorde utgångspunkten för min bedömning av det territoriella tillämpningsområdet för borttagande av sökmotorresultat i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagande),³² som har åberopats av Facebook Ireland och den lettiska regeringen. Det målet rörde direktiv 95/46/EG,³³ varigenom det genomförs en harmonisering på unionsnivå av vissa materiella rättsregler rörande skydd av uppgifter. Det var i synnerhet den omständigheten att dessa regler hade harmoniserats som föranledde mig att dra slutsatsen att en tjänsteleverantör skulle vara skyldig att avlägsna de resultat som visades efter en sökning inte endast när sökningen gjordes från en viss medlemsstat, utan i stället när sökningen gjordes från en plats var som helst i unionen.³⁴ I mitt förslag till avgörande i det målet utslöt jag emellertid inte att det kunde finnas situationer där unionens intresse krävde att bestämmelserna i det berörda direktivet tillämpades utanför unionens territorium.³⁵

80. Om det i en medlemsstat, med hänvisning till ärekränkning, åläggs en skyldighet att avlägsna viss information på global nivå för samtliga användare av en elektronisk plattform på grund av att den informationen med stöd av en viss tillämplig lag har befunnits vara olaglig, betyder detta att konstaterandet att informationen är olaglig får verkningar i andra stater. Annorlunda uttryckt utvidgas konstaterandet att den berörda informationen är olaglig till att gälla även inom dessa andras stater territorium. Det kan emellertid inte uteslutas att den aktuella informationen skulle bedömas som lagenlig i kraft av de lagar som i dessa andra stater nationella lagvalsregler utpekats som tillämpliga.

81. Av meningsutbytet mellan de berörda parterna framgår dels att såväl Facebook Ireland som den lettiska, den portugisiska och den finländska regeringen är skeptiska till att låta förelägganden få sådana extraterritoriella verkningar, dels att dessa parter med undantag av den portugisiska regeringen också förefaller hysa tvivel om den territoriella utsträckningen av behörigheten för domstolarna i en medlemsstat. I allt väsentligt förefaller dessa berörda parter anse att en domstol i en medlemsstat inte inom ramen för ett föreläggande som riktar sig till en värdtjänsteleverantör kan meddela beslut om avlägsnande av innehåll utanför den medlemsstatens territorium. Därför är det lämpligt att titta närmare på dessa båda frågor: det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information och utsträckningen av behörigheten för domstolarna i en medlemsstat. Jag börjar med behörigheten, som ju i allmänhet föregår saken.

b) Behörighetens territoriella utsträckning

82. Direktiv 2000/31 reglerar inte behörigheten att utfärda förelägganden, men den som anser sig ha fått sitt personlighetsskydd kränkt av innehåll på en webbplats kan – såsom framgår av domen eDate Advertising m.fl.³⁶ – med stöd av förordning nr 1215/2012³⁷ väcka talan i behörig domstol i en medlemsstat. Lagvalsreglerna såvitt avser ärekränkning har inte harmoniserats på unionsnivå, men det har däremot behörighetsreglerna.

83. Här ska det tilläggas att behörighetsreglerna i förordning nr 1215/2012 även är tillämpliga på tvister som rör avlägsnande av ärekränkande innehåll som har publicerats på internet.³⁸ Det ska också noteras att det saknar betydelse att begäran om avlägsnande i det aktuella fallet inte har ställts till en avsändare utan till en leverantör av värdtjänster för innehåll som har publicerats på internet. Eftersom

32 Jag åsyftar här mitt förslag till avgörande i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagning) (C-507/17, EU:C:2019:15).

33 Europaparlamentets och rådets direktiv av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 1995, s. 31).

34 Se mitt förslag till avgörande i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagning) (C-507/17, EU:C:2019:15, punkterna 47, 55, 76 och 77).

35 Se mitt förslag till avgörande i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagning) (C-507/17, EU:C:2019:15, punkt 62).

36 Dom av den 25 oktober 2011 (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkterna 43 och 44).

37 Europaparlamentets och rådets förordning av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 35, 2012, s. 1).

38 Dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 44).

det inte är parterna i det nationella målet utan endast andra som har yttrat sig i målet vid EU-domstolen som hyser tvivel om den territoriella utsträckningen av behörigheten, kommer jag inte att föreslå EU-domstolen att omformulera tolkningsfrågorna. Jag skulle ändå vilja redovisa några synpunkter i ämnet.

84. Enligt domen *eDate Advertising m.fl.*³⁹ kan den som anser sig ha blivit utsatt för en kränkning väcka talan bland annat i domstolarna i den medlemsstat där han eller hon har centrum för sina intressen. Dessa domstolar är behöriga att pröva hela den skada som har vållats. I det aktuella fallet förefaller den domstol där Eva Glawischnig-Piesczek har väckt talan vara domstolen för den ort där hon har centrum för sina intressen.⁴⁰

85. I domen *eDate Advertising m.fl.*⁴¹ fann EU-domstolen visserligen att den som anser sig ha blivit kränkt kunde väcka talan avseende hela den aktuella skadan i en enda domstol, varvid den domstolen ska väljas med ledning av var i unionen skadan har inträffat. Detta skulle förvisso kunna ge intrycket att den domstolens territoriella behörighet inte omfattar faktiska omständigheter som är att hänföra till tredjeländers territorium, men det torde i själva verket snarast röra sig om en avspiegling av det förhållandet att de enda domstolar som i kraft av förordning nr 1215/2012 kan vara behöriga med hänvisning till skadeorten är domstolar i en medlemsstat. Till yttermera visso utgör detta övervägande ett undantag – EU-domstolen angav annars vid upprepade tillfällen i nämnda dom att den valda domstolen var behörig att pröva samtliga skador till följd av ärekränkningen.⁴²

86. Utifrån detta drar jag slutsatsen att en domstol i en medlemsstat – i motsats till vad Facebook Ireland och den lettiska och den finländska regeringen har gjort gällande – i princip kan meddela avgöranden om avlägsnande av innehåll utanför den medlemsstatens territorium, eftersom den territoriella utsträckningen av dess behörighet är av universell art.⁴³ En domstol i en medlemsstat kan i förekommande fall vara förhindrad att meddela ett avgörande om avlägsnande av innehåll på global nivå av materiella skäl, men inte av behörighetsskäl.

87. Jag kommer härnäst att titta närmare på frågan om de extraterritoriella verkningarna av förelägganden som riktar sig till värdtjänstleverantörer – en fråga som i det aktuella fallet, såsom jag har påpekat i punkt 81 i detta förslag till avgörande, närmare bestämt avser det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information.

39 Dom av den 25 oktober 2011 (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkt 48).

40 Trots att den hänskjutande domstolen har att pröva ett interimistiskt beslut saknas det därför anledning att fundera över konsekvenserna av artikel 35 i förordning nr 1215/2012 såvitt avser behörighetens territoriella utsträckning och det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information som åläggs inom ramen för ett föreläggande.

41 Dom av den 25 oktober 2011 (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkt 48).

42 Dom av den 25 oktober 2011, *eDate Advertising m.fl.* (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkterna 48, 51 och 52). Se även dom av den 17 oktober 2017, *Bolagsupplysningen och Ilsjan* (C-194/16, EU:C:2017:766, punkterna 38 och 47). Dessutom har man i doktrinen vid tolkning av denna dom dragit slutsatsen att domstolen för den ort där käranden har centrum för sina intressen får göra en världsomspännande prövning av de skador som har vållats. Se Mankowski, P., i Magnus, U., och Mankowski, P. (under ledning av), *Brussels I bis Regulation – Commentary* Otto Schmidt, Köln, 2016, Art. 7, punkt 364. Detsamma gäller för den territoriella utsträckningen av den allmänna behörighet som tillkommer domstolen för svarandens ort. I domen av den 1 mars 2005, *Owusu* (C-281/02, EU:C:2005:120, punkt 26), fann EU-domstolen att Brysselkonventionen [konventionen av den 27 september 1968, om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttsens område (EGT L 299, 1972, s. 32)] kan vara tillämplig när käranden och svaranden har hemvist i en och samma medlemsstat och de omtvistade omständigheterna har ägt rum i ett tredjeland. Utifrån detta drar jag slutsatsen att domstolen för svarandens ort i ett sådant fall är behörig att pröva sådana omtvistade omständigheter. Se även Van Calster, G., & Luks, C., *Extraterritoriality and private international law*, *Recht in beweging - 19de VRG Alumnidag 2012*, MAKLU, Antwerpen - Apeldoorn, 2012, s. 132.

43 Det rör sig således om vad som bland annat har kallats för "övergripande" eller "allmän" behörighet. Se Larsen, T. B., "The extent of jurisdiction under the forum delicti rule in European trademark litigation", *Journal of Private International Law*, 2018, vol. 14, nr 3, s. 550 och 551.

c) Det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information

88. Till att börja med ska det påpekas, som den finländska regeringen också har framhållit, att artikel 15.1 i direktiv 2000/31 inte reglerar de territoriella verkningarna av förelägganden som riktar sig till leverantörer av informationssamhällets tjänster. De skyldigheter att avlägsna information som sådana leverantörer åläggs inom ramen för förelägganden omfattas dessutom – under förutsättning att de uppfyller kraven i direktiv 2000/31 – av nationell rätt.

89. Vidare är det, med tanke på att det saknas unionslagstiftning på området kränkning av privatlivet och personlighetskyddet, svårt att motivera de territoriella verkningarna av ett föreläggande genom att hänvisa till skyddet av de grundläggande rättigheter som garanteras genom artiklarna 1, 7 och 8 i stadgan. Stadgans tillämpningsområde följer nämligen unionsrättens tillämpningsområde, inte tvärtom,⁴⁴ och i förevarande fall grundar sig inte sökandens talan i sak på unionsrätten.

90. Härvidlag ska det påpekas att Eva Glawischnig-Piesczek inte förefaller ha åberopat rättigheter i fråga om skydd av personuppgifter och att hon inte har klandrat Facebook Ireland för att ha ”genomfört” en otillåten behandling av uppgifter om henne, utan hennes begäran grundar sig i stället på allmänna civilrättsliga bestämmelser. Dessutom har den hänskjutande domstolen inte hänvisat till de unionsrättsliga instrument som är relevanta på området dataskydd, utan enbart till direktiv 2000/31. Av artikel 1.5 b i det direktivet framgår att detta inte ska tillämpas på frågor beträffande informationssamhällets tjänster, vilka i stället omfattas av direktiven som rör skydd av personuppgifter.

91. Slutligen är det visserligen möjligt att med ledning av förordning nr 1215/2012 dra vissa slutsatser om verkningarna av förelägganden i medlemsstaterna, men däremot går det inte att av den förordningen dra några lärdomar om verkningarna utanför unionen. Det ställs nämligen inte något krav i nämnda förordning på att ett föreläggande utfärdat av en domstol i en medlemsstat ska få verkningar även i tredjeländer. Vidare innebär den omständigheten att en domstol med stöd av en unionsrättslig behörighetsregel är behörig att pröva ett mål i sak inte att den domstolen vid sin prövning uteslutande ska tillämpa materiella rättsregler som faller inom unionsrättens, och således stadgans, tillämpningsområde.

92. Av dessa skäl bör både frågan om de extraterritoriella verkningarna av ett föreläggande varigenom det åläggs en skyldighet att avlägsna information och frågan om det territoriella tillämpningsområdet för en sådan skyldighet inte bedömas mot bakgrund av unionsrätten utan bland annat mot bakgrund av folkrätt och internationell privaträtt som inte har harmoniserats på unionsnivå.⁴⁵ Det är nämligen inget som tyder på att den situation som är för handen i det nationella målet skulle kunna träffas av unionsrätten och därmed av de folkrättsliga och internationellprivaträttsliga regler som påverkar tolkningen av unionsrätten.⁴⁶

93. Jag drar därför slutsatsen att det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information som inom ramen för ett föreläggande åläggs en värdtjänstleverantör inte regleras vare sig av artikel 15.1 i direktiv 2000/31 eller av någon annan bestämmelse i det direktivet, varför nämnda artikel inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör åläggs att på global nivå avlägsna information

⁴⁴ Se dom av den 26 februari 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punkt 19). Se även mitt förslag till avgörande i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagning) (C-507/17, EU:C:2019:15, punkt 55).

⁴⁵ När det gäller de extraterritoriella verkningarna av domstolsavgöranden är det ibland svårt att sätta en gräns mellan folkrätt och internationell privaträtt. Se Maier, H. G., ”Extraterritorial Jurisdiction at a Crossroads: An Intersection between Public and Private International Law”, *The American Journal of International Law*, vol. 76, nr 2, s. 280, och Svantesson, D. J. B., *Solving the Internet Jurisdiction Puzzle*, Oxford University Press, Oxford, 2017, s. 40.

⁴⁶ Se, för ett liknande resonemang, beslut av den 12 juli 2012, Currà m.fl. (C-466/11, EU:C:2012:465, punkt 19).

som har spridits med hjälp av en plattform för ett socialt nätverk. I det aktuella fallet medför till yttermera visso den omständigheten att Eva Glawischnig-Piesczeks talan inte grundar sig på unionsrätten att det territoriella tillämpningsområdet för en sådan skyldighet över huvud taget inte regleras av unionsrätten.

94. För fullständighetens skull, och för den händelse att domstolen inte följer mitt förslag, kommer jag emellertid i det följande att redovisa några kompletterande anmärkningar såvitt avser avlägsnande på global nivå av information som har spridits med hjälp av en plattform för ett socialt nätverk.

95. Internationell rätt utesluter inte att ett föreläggande kan få "extraterritoriella" verkningar.⁴⁷ Om så sker, medför detta emellertid – som jag har påpekat i punkt 80 i detta förslag till avgörande – att ett konstaterande av att viss information är olaglig utvidgas till att gälla även inom andra medlemsstaters territorium, oavsett om den informationen är olaglig eller ej enligt den lag som i dessa andra medlemsstaters lagvalsregler utpekats som tillämplig.

96. Man kan hävda att EU-domstolen redan underförstått har godtagit att förelägganden får extraterritoriella verkningar, närmare bestämt i domen Bolagsupplysningen och Ilsjan.⁴⁸ I den domen yttrade sig EU-domstolen visserligen inte om tillämplig lag såvitt avsåg en begäran om avlägsnande av på internet publicerat innehåll, men den slog icke desto mindre fast att eftersom *innehåll som publiceras på en webbplats är tillgängligt överallt* och eftersom *räckvidden av en spridning på internet i princip är obegränsad*, ska ett yrkande om bland annat avlägsnande av sådant innehåll framställas vid en domstol som är behörig att pröva en skadeståndstalan i dess helhet. Den domstolen ska därvid enligt min mening tillämpa den eller de lagar som utpekats som tillämpliga enligt dess nationella lagvalsregler.⁴⁹ Det kan inte uteslutas att en domstol i en medlemsstat i en sådan situation kan komma att tillämpa en enda lag såsom tillämplig utpekad lag.

97. Om en sådan domstol inte skulle få meddela ett avgörande om avlägsnande på global nivå av på internet publicerat innehåll, uppkommer emellertid frågan vilken annan domstol som skulle vara bättre lämpad att yttra sig om ett sådant avlägsnande. Ingen domstol skulle nämligen undgå att ställas inför sådana olägenheter som har beskrivits i föregående punkt. Dessutom kan det ifrågasättas huruvida det är rimligt att kräva att en klagande, trots dessa praktiska svårigheter, ska styrka att den information som har förklarats vara olaglig i enlighet med den lag som utpekats som tillämplig av lagvalsreglerna i den medlemsstat där talan har väckts också är olaglig enligt alla lagar som potentiellt skulle kunna vara tillämpliga.

98. Även om man utgår från att ett sådant krav inte hindras av överväganden som rör den territoriella karaktären av det skydd som följer av de materiella rättsreglerna om kränkning av privatlivet och personlighetsskyddet, är det därutöver också nödvändigt att beakta de grundläggande rättigheter som erkänns på global nivå.

99. Som jag har påpekat i ett annat sammanhang, varierar allmänintresset av att få tillgång till viss information nödvändigtvis geografiskt, från ett tredjeland till ett annat.⁵⁰ Ett avlägsnande av viss information på global nivå riskerar därför att hindra personer i andra stater än den där den berörda domstolen finns från att få tillgång till den informationen.

47 Se Douglas, M., "Extraterritorial injunctions affecting the internet", *Journal of Equity*, 2018, vol. 12, s. 48, och Riordan, J., *The Liability of Internet Intermediaries*, Oxford University Press, Oxford, 2011, s. 418.

48 Dom av den 17 oktober 2017 (C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 44).

49 Se även, såvitt avser konsekvenserna av denna dom Lundstedt, L., "Putting Right Holders in the Centre: Bolagsupplysningen and Ilsjan (C-194/16): What Does It Mean for International Jurisdiction over Transborder Intellectual Property Infringement Disputes?", *International Review of Intellectual Property and Competition Law*, 2018, vol. 49, nr 9, s. 1030, och Svantesson, D. J. B., "European Union Claims of Jurisdiction over the Internet – an Analysis of Three Recent Key Developments", *Journal of Intellectual Property, Information Technology and E-Commerce Law*, 2018, vol. 9, nr 2, s. 122, punkt 59.

50 Se mitt förslag till avgörande i målet Google (territoriellt tillämpningsområde för borttagande) (C-507/17, EU:C:2019:15, punkt 60).

100. Av det ovan anförda framgår sammanfattningsvis att en domstol i en medlemsstat i teorin kan meddela ett avgörande om avlägsnande på global nivå av information som har spridits med hjälp av internet. En sådan domstol bör emellertid självmant avstå från detta, i syfte att iaktta de allmänt spridda grundläggande rättigheterna och på grund av skillnaderna dels mellan nationell lag i olika länder, dels mellan det skydd för privatlivet och det personlighetsskydd som föreskrivs i olika länders nationella lag. Således bör en sådan domstol – i överensstämmelse med principen om internationell hövlighet,⁵¹ som den portugisiska regeringen har åberopat – i görligaste mån begränsa de extraterritoriella verkningarna av sina förelägganden på området kränkning av privatlivet och personlighetsskyddet.⁵² Genomförandet av en skyldighet att avlägsna information bör inte vara mer långtgående än vad som krävs för att den skadade personen ska skyddas. Till exempel skulle en sådan domstol i förekommande fall, i stället för att förordna om avlägsnande av innehållet, kunna förordna om att informationen ska göras oåtkomlig genom geoblockering.

101. Denna bedömning påverkas inte av Eva Glawischnig-Piesczeks argument att det är enkelt att kringgå geoblockering av olaglig information med hjälp av en mellanserver eller med andra metoder.

102. Skyddet av privatlivet och personlighetsskyddet behöver nämligen inte nödvändigtvis upprätthållas på en absolut nivå utan måste vägas mot skyddet av andra grundläggande rättigheter; härvidlag stöder jag mig på ett resonemang som avser situationer vilka omfattas av unionsrätten.⁵³ Således är det påkallat att undvika orimligt långtgående åtgärder som innebär att det inte fås tillräckligt avseende vid behovet av att göra en lämplig avvägning mellan olika grundläggande rättigheter.⁵⁴

103. Med förbehåll för de ovanstående kompletterande anmärkningarna om det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information, vidhåller jag den ståndpunkt som jag har framfört i punkt 93 i detta förslag till avgörande.

B. Den tredje tolkningsfrågan

104. Den hänskjutande domstolen har ställt sin tredje fråga för att få klarhet i huruvida artikel 15 i direktiv 2000/31 utgör hinder för att det mot en värdtjänstleverantör utfärdas ett föreläggande genom vilket denne åläggs en skyldighet att från sin plattform avlägsna information motsvarande den information som inom ramen för ett domstolsförfarande har förklarats vara olaglig, efter det att värdtjänstleverantören har fått kännedom om denna motsvarande information.

105. Eva Glawischnig-Piesczek anser i likhet med den österrikiska, den lettiska, den portugisiska och den finländska regeringen i allt väsentligt att artikel 15.1 i direktiv 2000/31 inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör föreläggs att avlägsna information med motsvarande innehåll som den olagligförklarade informationen, när värdtjänstleverantören har fått kännedom om denna information med motsvarande innehåll. Facebook Ireland anser, i linje med sin bedömning av den första tolkningsfrågan, att det saknas anledning att besvara den tredje tolkningsfrågan.

106. Jag ansluter mig till den ståndpunkt som i allt väsentligt är gemensam för Eva Glawischnig-Piesczek och samtliga regeringar.

51 Se, bland annat, såvitt avser de praktiska konsekvenserna av principen om internationell hövlighet, Maier, H. G, a.a., s. 283.

52 Se den doktrin som har citerats i fotnot 47. Se även, såvitt avser sammanhang som i hög grad skiljer sig från dem som är för handen i det aktuella målet, Scott, J., "The New EU 'Extraterritoriality'", *Common Market Law Review*, 2014, vol. 51, nr 5, s. 1378.

53 Se, analogt, såvitt avser avvägningen mellan immateriella rättigheter och den genom artikel 7 i stadgan garanterade rätten till respekt för privat- och familjelivet, dom av den 18 oktober 2018, Bastei Lübbe (C-149/17, EU:C:2018:841, punkterna 44–47). Se även mitt förslag till avgörande i målet Bastei Lübbe (C-149/17, EU:C:2018:400, punkterna 37–39).

54 Se, för ett liknande resonemang, såvitt avser skydd av immateriell egendom, dom av den 27 mars 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, punkterna 58–63). Se även förslag till avgörande av generaladvokaten Cruz Villalón i målet UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2013:781, punkterna 99–101) liksom mitt eget förslag till avgörande i målet Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:99, punkterna 69–72).

107. Om en skyldighet att avlägsna information inte föranleder någon allmän övervakning av den information som en värdtjänstleverantör lagrar utan i stället är en följd av att värdtjänstleverantören har fått kännedom om den information som ska avlägsnas genom en anmälan från den berörda personen eller från tredje part, föreligger det nämligen inte något åsidosättande av förbudet enligt artikel 15.1 i direktiv 2000/31.

108. Därför föreslår jag att den tredje tolkningsfrågan ska besvaras med att artikel 15.1 i direktiv 2000/31 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör åläggs att avlägsna information som motsvarar den information som har olagligförklarats, under förutsättning att skyldigheten att avlägsna information inte föranleder någon allmän övervakning av den lagrade informationen och är en följd av att värdtjänstleverantören har fått kännedom om den information som ska avlägsnas genom en anmälan från den berörda personen eller tredje part eller via någon annan källa.

VI. Förslag till avgörande

109. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besvara tolkningsfrågorna från Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) enligt följande:

- 1) Artikel 15.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (direktivet om elektronisk handel) ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör som driver en plattform för ett socialt nätverk åläggs, inom ramen för ett föreläggande, att bland all information som har spridits av användarna av den plattformen eftersöka och lokalisera information som är identisk med den information som av den domstol som har utfärdat förelägget har förklarats vara olaglig. Inom ramen för ett sådant föreläggande kan en värdtjänstleverantör åläggas att efterforska och lokalisera information som motsvarar den olagligförklarade endast bland den information som har spridits av den användare som spred den olagligförklarade informationen. En domstol som meddelar ett avgörande som rör avlägsnande av sådan motsvarande information ska se till att verkningarna av dess föreläggande är klara, precisa och förutsebara. Därvid ska domstolen göra en avvägning mellan de olika grundläggande rättigheter som aktualiseras och beakta proportionalitetsprincipen.
- 2) Det territoriella tillämpningsområdet för en skyldighet att avlägsna information som inom ramen för ett föreläggande åläggs en värdtjänstleverantör regleras inte vare sig av artikel 15.1 i direktiv 2000/31 eller av någon annan bestämmelse i det direktivet, varför nämnda artikel inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör åläggs att på global nivå avlägsna information som har spridits med hjälp av en plattform för ett socialt nätverk. I det aktuella fallet medför till yttermera visso den omständigheten att Eva Glawischnig-Piesczeks talan inte grundar sig på unionsrätten att det territoriella tillämpningsområdet för en sådan skyldighet över huvud taget inte regleras av unionsrätten.
- 3) Artikel 15.1 i direktiv 2000/31 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en värdtjänstleverantör åläggs att avlägsna information som motsvarar den information som har olagligförklarats, under förutsättning att skyldigheten att avlägsna information inte föranleder någon allmän övervakning av den lagrade informationen och är en följd av att värdtjänstleverantören har fått kännedom om den information som ska avlägsnas genom en anmälan från den berörda personen eller tredje part eller via någon annan källa.